

➤ **20 de juny de 2018:** La ministra Nadia Calviño diu al Senat que la saturació de l'espai radioelèctric impossibilita concedir al País Valencià un nou múltiplex.

➤ **Juny de 2018:** El Senat rebutja, amb el vots de PP i PSOE, una iniciativa de Compromís per demanar al Govern que facilite l'intercanvi de senyals.

➤ **Setembre de 2019:** Les Corts insten el govern de Pedro Sánchez a prendre mesures per fer efectiva la reciprocitat de totes les cadenes públiques autonòmiques en el conjunt de l'Estat.

➤ **Octubre de 2020:** Joan Baldoví presenta una proposició no de llei (PNL) al Congrés per fer possible la reciprocitat de totes les televisions autonòmiques de l'Estat.

➤ **Novembre de 2019:** Les Corts aproven una PNL de Compromís per instar el govern Sánchez a dotar d'un segon múltiplex al País Valencià i el Consell a buscar una solució per fer encabir els senyals de TV3 i IB3 en el múltiplex actual.

➤ **Desembre de 2020:** Joan Baldoví presenta una esmena als pressupostos per adquirir un nou múltiplex per al País Valencià. Carles Mulet fa el mateix al Senat. Totes dues esmenes són rebutjades.

farà cap pas per afavorir que dos territoris amb la mateixa llengua compartisquen un espai comunicatiu —avisa Anna Oliver—. Cal buscar alternatives plausibles, amb la certesa que això afavorirà tota la comunitat lingüística i la indústria audiovisual”.

De fet, les col·laboracions d'À Punt i TV3 fins ara han tingut un èxit ben reeixit. Ara, només caldria anar un pas més enllà i jubilar aquell #SenseSenyal que fa 10 anys revoltà milers de valencians i valencianes. •

#SenseResposta, deu anys després

L'apagada definitiva de TV3 al País Valencià va provocar una immensa resposta ciutadana, que va acabar per sobrepassar Acció Cultural. Recordem aquelles setmanes frenètiques de la mà de tres de les persones que s'hi van mobilitzar i que, deu anys després, observen amb neguit que res no ha avançat en aquesta matèria.

Per Violeta Tena / @violetatena

Kassim Carceller va ser un dels ciutadans anònims que fa deu anys organitzà les mobilitzacions a Castelló.

“**M**ami, que la tele no va”. Aquesta és una de les frases que Pura Peris recorda d'aquell fatídic 17 de febrer de 2011, quan TV3 es va fondre a negre. Fou exactament a

les 21.47 h. Aquella nit els valencians i les valencianes ja no van poder veure Polònia, el programa satíric que, al sud del Sénia, tenia una pila de seguidors. A Peris l'havia alertada un missatge al Facebook. De sobte, el canal català havia →

EN PEU. Quatre dies després del tancament de TV3, milers de persones van protestar a la plaça de la Mare de Déu.

→ desaparegut. Ella, que havia estat fedatària de la ILP “Televisió Sense Fronteres”, va comprendre de seguida el que acabava de succeir.

Vuitanta-cinc quilòmetres més al nord, a Castelló de la Plana, Kassim Carceller acabava de sopar. A la televisió Xavier Bonastre acabava de donar les últimes novetats esportives. De sobte, però, el xivarri que arribava des de la pantalla va esdevindre silenci sepulcral. TV3 se n’havia anat a negre. “Se’m va posar una mala llet!”, rememora. Com a moltes llars, assistien perplexos, al final de TV3 al País Valencià.

El torcebraç de Camps havia començat el 2007. Aquell dijous 17 de febrer, la junta directiva d’Acció Cultural s’havia reunit per prendre una decisió dolorosa: clausurar els repetidors de la serra Perenxisa —que feia rebotar el senyal a València i l’àrea metropolitana—, el del Bartolo —que afectava les dues Planes— i el del Mondúber, amb incidència directa a les dues Riberes, la Safor i la Marina Alta.

Després d’un quart de segle d’emissions al País Valencià, l’assetjament del PP contra els repetidors de TV3 havia donat els seus fruits. “Sentíem molta impotència. Sabíem que aquell embat era il·legal, però la justícia no ens protegia”, rememora Toni Gisbert, que aleshores era coordinador d’ACPV.

El neguit, la perplexitat, la ràbia ciutadana, tanmateix, no tardà a transformar-se en acció. Les xarxes socials s’encarregaren de canalitzar aquell sentir popular, l’estupefacció, l’enuig. El portal de Vilaweb, en senyal de protesta, es va tenyir de negre i a algú a la redacció del digital que dirigeix Vicent Partal se li va acudir l’etiqueta #SenseSenyal per canalitzar la protesta. Ja fora via SMS, via Facebook o via Twitter, els ciutadans, des de casa seua, començaren a verbalitzar aquell malestar, a mostrar la seua indignació. Les xarxes bullien. L’observatori de mitjans Media.cat va analitzar una setmana després aquella revolta dels teclats: entre el 17 de febrer a la nit

i el dia 20, #SenseSenyal es va situar entre els temes més comentats de Twitter a tot l’Estat. El divendres, l’endemà del tancament, aquella etiqueta va significar el 0,05 del trànsit mundial de Twitter. De Salses a Guardamar, milers de ciutadans i ciutadanes es feien forts.

De la virtualitat al carrer

En unes poques hores començaren a sorgir propostes de concentracions, ací i allà. Gent que proposava trobar-se en un punt simbòlic de les seues respectives ciutats i pobles, i fer visible en la via pública el seu rebuig. “Fou una resposta ciutadana que ens desbordà”, reconeix Toni Gisbert. Perquè totes aquelles iniciatives no eren auspiades per Acció Cultural sinó que naixien de la indignació ciutadana, d’una protesta transversal, que tocava a la gent pròxima a l’entitat, però que atenyia capes de la societat molt diverses, valencians i valencianes que havien naturalitzat TV3 com quelcom propi i no entenien aquell arrabassament.

“Allò era un acte de censura en tota regla”, rememora Pura Peris, professora de dret financer de la Universitat de València i activista en una i mil causes. Durant aquell cap de setmana, les convocatòries van anar prenent forma. Aquell mateix dissabte, 3.000 persones es congregaren a la plaça Santa Clara de Castelló. A Nules, a Pego, a Alcoi, a Reus, a Sueca, a Vilanova i la Geltrú, a Albalat de la Ribera, a les portes de les universitats públiques se succeïren les protestes. A Barcelona l’Espai País Valencià s’encarregà de posar fil a l’agulla.

Aquell mateix dilluns, a les set de la vesprada, Pura Peris acudia amb la família a la plaça de la Mare de Déu de València. Una gernació de persones havien donat resposta a aquella protesta convocada espontàniament. Dolçaines, tabals, pancartes casolanes, banderes... I moltes, moltíssimes ànimes indignades, fartes. “Estàvem en el principi del final del Partit Popular. La seua era una política de terra cremada, que no quedara res de

PRATS I CAMPS

res, i contra això no quedava més remei que revoltar-nos-en”, explica.

Ella, que aleshores era responsable de relacions institucionals dels Verds, és una de les persones que figura a primera línia de la pancarta amb les lletres enormes de “Sí a TV3”, al costat d’un grapat de ciutadans anònims. “Hi vaig assistir com a ciutadana, però com que havia estat fedatària, em van demanar que em posara allí”, rememora. L’allau humana, a pocs metres del Palau de la Generalitat on s’atrinxerava un Francisco Camps assetjat pel cas dels vestits, fou impressionant.

Aquell mateix dia, a Castelló, un grup de persones es reunien al Casal Popular de Castelló. La concentració de dissabte, convocada a correcció, havia estat un èxit. Ja en aquella jornada algú utilitzà un cartell amb el Son Goku com a símbol generacional. Al Casal Popular de la capital de la Plana es debatia si anar un

pas més enllà, si convocar una manifestació el dissabte següent, dia 26. Dit i fet. “Èrem un grup molt divers de gent, cadascú de son pare i de sa mare. Amb molts no ens coneixíem de res, però hi havia aquella indignació compartida”, recorda Kassim Carceller. Fou una setmana molt intensa: cartells, lemes, convocatòria d’una roda de premsa, adhesió de partits polítics i entitats cíviques...

La vespra a la manifestació fins i tot l’alcalde de Castelló, Alberto Fabra, que quatre mesos després esdevindria president de la Generalitat, va amagar amb la possibilitat d’assistir-hi. Uns dies abans, havia escrit en una xarxa social: “Sembla mentida que en ple segle XXI es limite la possibilitat que les persones puguem triar els mitjans de comunicació que desitgem sintonitzar”.

Aquell dissabte 26, la resposta ciutadana va ser atronadora. Quinze mil persones desfilaron pels carrers de Castelló

cribant “Volem TV3!”. “Des de la manifestació del ‘No a la guerra’ que no s’havia vist a Castelló una manifestació igual”, diu Carceller amb rotunditat. La cua de gent, aquell dia, col·lapsà el centre de la ciutat.

Fou el punt àlgid d’una protesta que es va mantenir viva en els mesos següents. Centenars de banderoles grogues amb el lema “Volem TV3” van fer-se visible a les balconades de la capital de la Plana. A les festes de la Magdalena el clam tornà a fer-se visible en la intocable romeria, però també en tot d’actes durant la setmana de celebracions.

Era, en tot cas, el preludi de la immensa manifestació del 25 d’abril, aquella que des de les Torres de Quart fins a les Torres de Serrans, va congregar 80.000 persones. Aquella també, en què Carles Santos es va prestar a dirigir una banda de música —l’Agrupació Musical Santa Cecília de Bellreguard— en la capçalera. Nati Romeu, col·laboradora del

músic, ho recorda perfectament: “Carles Santos s’hi va bolcar, es va posar a disposició d’aquesta causa, com sempre havia fet”. Lluís Llach, que s’havia retirat dels escenaris el 2007, es va encarregar de cloure aquella diada històrica, extraordinària, en què el clam per la recuperació de la televisió catalana a València fou unànime.

El desencant del silenci

Han passat deu anys des d’aleshores. Deu anys de canvis i de transformacions. I tanmateix, res no ha canviat pel que fa a la qüestió de TV3 al País Valencià. Si de cas, els qui poden permetre’s pagar-se segons quines plataformes audiovisuals, hi poden tenir accés. No així els qui només disposen de la TDT. “No té cap sentit que dos territoris amb la mateixa llengua no puguem compartir televisió —lamentava Pura Peris, la qual, des de setembre d’aquest any, és directora general d’Emergència Habitacional de la Generalitat. Cal que el govern central ens dote d’un nou múltiplex”.

“Estic molt decebuda”, sentència la vinarossenca Nati Romeu, que no s’està de rememorar la intensitat amb què es van viure aquells mesos. “A Vinaròs som una de les poques zones del País Valencià on podem continuar veient TV3 perquè agafem el senyal del repetidor del Caro, però tenim clar que hem de solidaritzar-nos amb la resta del país, que la normalització de les emissions de TV3 és una assignatura pendent”, diu aquesta dona, que junt a Santos, va ser fundadora del Bloc Jaume I de Vinaròs. “Estic molt decebuda amb el Govern del Botànic. Manca voluntat política”, rebla.

L’estat d’ànim dels qui aleshores van alçar la veu és, a hores d’ara molt semblant. “Desencís” és la paraula més repetida. Kassim Carceller recorda encara organitzar un partit de futbol benèfic a Morella per recaptar diners amb què pagar les multes a ACPV; recorda, aquell dia, una reunió amb Eliseu Climent i Ximo Puig, aleshores alcalde de la capital dels Ports. I recorda també el compromís del primer amb la causa de TV3. “Vam compartir pancarta amb ells, ens van fer promeses —explica—. Nosaltres vam dedicar-hi molta energia i res no s’ha solucionat. Estem en una altra era de l’audiovisual i encara no hem resolt els reptes de l’anterior. És profundament decebedor”. ●